

هو الابهی - ای ابراهیم سمی خلیل رب رحیم، همنام تو...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۳۷

هو الابهی

ای ابراهیم سمی خلیل رب رحیم، همنام تو چون در ستاره آسمان نظر نمود به جهت تنبیه قوم خویش که عقیدت حقیقت تأثیر اجرام سماویّه داشتند هذا ربی فرمود و چون افول کرد لا احبّ الآفلین گفت. پس طلوع ماه تابان شد باز به جهت ایقاز غافلان هذا ربی فرمود و چون غروب کرد لا احبّ الغارین گفت. پس ظهور خورشید رخشان گشت باز تنبیهاً للمحتجبین هذا ربی فرمود و چون افول نمود باز لا احبّ الآفلین فرمود. پس چون کلّ حقائق امکانیه را در ظهور تجلیات شمس افق تقدیس محو و فانی مشاهده کرد توجه به منظر اکبر فرمود و گفت انی و جهتی و جهی للذی فطر السموات و الارض حنیفاً مسلماً و ما انا من المشرکین. حال تو نیز به مبارکی همنامی آن بزرگوار چشم از جمیع کواکب لیل و نهار پیوش و به آفتاب حقیقی کلمه الهیه که از افق توحید مشرق و لامعست توجه فرما و آن کلمه جامعه الیوم امر جمال قدمست که محیط بر جهان آفرینش است و نورانیت وجود به سطوع و ظهور و بروز آنست. الیوم جمیع حقائق صافیه و کینونات مجرّده بمنزله بدور است که باید اقتباس انوار از شمس امر الهی و کواکب لامع شریعة الله نمایند و آنچه تقابل بیشتر واقع انوار بیشتر لامع. این فضل و موهبت که از افق توحید ظاهر و باهر است قدرش را باید دانست و حرزش باید نمود. هر موسمی بهار نه و هر صبحدمی بوی نسیم مشکبار نه. پس تا جان باقی و جانان با موهبتی عظیمه مدد و معین باید همّتی نمود تا نصیب او فر برد و بهره اعظم گرفت. عبدالبهاء ع

ORIGINAL

AUDIO